

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudce JUDr. Ivo Pospíšila a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **Svaz chovatelů ovcí a koz z. s.**, se sídlem Ptašínského 308/5, Brno, zastoupen Mgr. Filipem Záděrou, Ph.D., advokátem se sídlem Slezská 949/32, Praha 2, proti žalované: **Česká plemenářská inspekce**, se sídlem Slezská 100/7, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 4. 2017, č. j. 2732/2017-ČPI, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 10. 2019, č. j. 10 A 110/2017 - 68,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Opatřením k odstranění nedostatků ze dne 6. 4. 2017 (dále jen „opatření“) uložila žalovaná žalobci podle § 24 odst. 3 písm. c) zákona č. 154/2000 Sb., o šlechtění, plemenitbě a evidenci hospodářských zvířat a o změně některých souvisejících zákonů (plemenářský zákon), ve znění pozdějších předpisů, povinnost, aby nahlásil na Ministerstvo zemědělství jmenovitě uvedené osoby provádějící testování a posuzování mléčné užitkovosti koz a doložil jejich odbornou způsobilost. Proti opatření podal žalobce námitky, o nichž rozhodla ředitelka žalované rozhodnutím ze dne 18. 4. 2017, č. j. 2732/2017-ČPI, tak, že je zamítla. Dospěla přitom k závěru, že žalobce jako tzv. oprávněná osoba, které byl Ministerstvem zemědělství udělen souhlas k testování a

posuzování mléčné užitkovosti koz, porušil § 7 odst. 2, § 30 a § 32 plemenářského zákona, neboť kontrolu užitkovosti prováděl prostřednictvím osob, které buď nebyly zapsány v seznamu vedeném Ministerstvem zemědělství, nebo v něm byly zapsány, avšak nebyla doložena jejich odborná způsobilost. Ředitelka žalované uvedla, že jak gramatický, tak teleologický výklad těchto zákonných ustanovení vede k závěru, že všechny činnosti prováděné v rámci kontroly užitkovosti v jednotlivých chovech nebo testačních zařízeních musí oprávněná osoba zajišťovat pouze prostřednictvím odborně způsobilých osob, a to i když se jedná pouze o dílčí činnosti spočívající v odebrání vzorků a jejich odesílání k dalšímu testování. Odborně způsobilé jsou pouze osoby, které dosáhly alespoň středního vzdělání s maturitní zkouškou v některém zemědělském oboru nebo v oboru se zaměřením na zemědělství anebo v oboru veterinářství a veterinární prevence (§ 30 odst. 2 plemenářského zákona), případně osoby, které prokáží praxi v těchto oborech v délce nejméně 5 let (§ 30 odst. 4 plemenářského zákona). Testování a posuzování mléčné užitkovosti je podle žalované činností, která zabezpečuje sběr dat o mléčné užitkovosti kontrolovaných zvířat, a získaná data slouží jako podklad pro odhad plemenné hodnoty, který určuje genetické založení zvířete a je základním parametrem šlechtitelského procesu. Přesnost a správnost odhadu plemenné hodnoty je přímo závislá právě na objektivním a pečlivém provádění kontroly mléčné užitkovosti v souladu s platnou legislativou.

[2] Proti rozhodnutí o námitkách se žalobce bránil žalobou, kterou Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zamítl. Jako nedůvodné shledal námitky žalobce, podle nichž plemenářský zákon nestanoví povinnost, aby všechny činnosti při testování a posuzování užitkovosti koz vykonávaly výlučně odborně způsobilé osoby, a žalobce proto nepochybil, pokud ke sběru vzorků použil přímo jednotlivé chovatele, aniž by doložil jejich odbornou způsobilost. Žalobce se konkrétně domníval, že jako jakákoliv jiná právnická osoba mohl k dílčím činnostem použít jednotlivé chovatele, coby osoby v postavení tzv. pomocníků či příručích, kteří pouze odebírali vzorky a zasílali je k dalšímu testování. Odborná úroveň testování pak byla zajištěna tzv. odbornými garanty, což byly osoby splňující odbornou způsobilost podle § 30 odst. 1 plemenářského zákona (tj. disponovali vysokoškolským vzděláním v oblasti zemědělství nebo veterinárního lékařství a hygieny anebo biologických věd).

[3] Městský soud se naopak ztotožnil s výkladem žalované, že ustanovení § 7 odst. 2 ve spojení s § 30 odst. 2 plemenářského zákona jednoznačně požadují, aby veškeré činnosti spadající pod testování a posuzování v chovech a testačních zařízeních oprávněná osoba vykonávala výhradně prostřednictvím odborně způsobilých osob. Tato ustanovení nerozlišují, zda je třeba odborně kvalifikovanými osobami vykonávat jen některé činnosti při testování a posuzování, pokud formálně i materiálně pod testování spadají. Dílčí činnosti spočívající v odebrání a odesílání vzorků mohou významně ovlivnit závěry testování, a není tak důvodu je z působnosti § 7 odst. 2 plemenářského zákona vyloučit. Úvahy žalobce o tom, že dané osoby použil jako právnická osoba, která je nositelem oprávnění, a proto tyto jemu podřízené osoby nemusejí splňovat kvalifikační požadavek, jsou podle městského soudu založeny výlučně na soukromoprávní úpravě a neberou v úvahu posuzovanou speciální regulaci veřejnoprávní, která testování a posuzování užitkovosti svěruje výhradně do rukou kvalifikovaných osob. Důvodem je dle soudu právě veřejný zájem na tom, aby byl zajištěn nezkreslený či jinak nezhodnocený průběh

testování, který je klíčový pro posouzení mléčné užitkovosti, což je jeden z nástrojů pro zvelebování populací zvířat a zachování jejich genetické rozmanitosti (§ 1 odst. 3 plemenářského zákona).

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Rozsudek považuje za nezákonný, neboť spočívá na nesprávném posouzení právní otázky, konkrétně toho, zda § 7 odst. 2 plemenářského zákona vyžaduje, aby oprávněná osoba vykonávala všechny činnosti v rámci testování a posuzování mléčné užitkovosti výhradně prostřednictvím odborně způsobilých osob podle § 30 odst. 2 plemenářského zákona. Podle stěžovatele formulace použitá zákonodárcem v § 7 odst. 2 plemenářského zákona („*Testování a posuzování zajišťují v chovech nebo v testačních zařízeních oprávněné osoby, pokud k tomu mají zajištěny osoby odborně způsobilé podle § 30 a technické vybavení v rozsahu stanoveném vyhláškou.*“) neznačí, že pouze určité osoby mohou vykonávat předmětné činnosti. Rovněž teleologický výklad dle stěžovatele vede k závěru, že plemenářský zákon vyžaduje, aby oprávněná osoba měla kvalifikované personální zázemí, nikoliv však, aby každá osoba použitá k dílčím činnostem splňovala předepsaná kvalifikační kritéria. Stěžovatel pro podporu své argumentace odkázal na nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/1012 ze dne 8. 6. 2016 (dále jen „nařízení“), které umožňuje testování užitkovosti v souladu se zásadami schválenými Mezinárodním výborem pro kontrolu užitkovosti (ICAR), přičemž podle těchto zásad lze sběr vzorků provádět osobami bez odborné způsobilosti (samotnými chovateli). Výklad zastávaný žalovanou i městským soudem tedy směřují proti znění současné legislativy EU, která je přímo použitelná a má přednost před zákonem.

[5] Stěžovatel pak dále zopakoval námitku, že v rámci výkonu své činnosti je oprávněn používat jemu podřízené fyzické osoby, jimiž mohou být zaměstnanci, příkazníci, zmocněnci či prokuristé, přičemž i z pohledu veřejnoprávního platí, že nositelem příslušného veřejnoprávního oprávnění je právnická osoba, a jí použité osoby k určité činnosti nemusejí splňovat požadavky pro udělení veřejnoprávního oprávnění. Konečně požadavky na odbornou způsobilost stanovené v § 30 odst. 2 plemenářského zákona jsou vymezeny natolik obecně (způsobilost je vázána na oblast zemědělství a nemusí se jednat o odborníka na kontrolu mléčné užitkovosti, dokonce ani na chov zvířat vůbec), že stěžovatel neshledává opodstatněnost v tom, proč nepostačí pouhé proškolení použité osoby.

[6] Žalovaná ve svém vyjádření zdůraznila, že plemenářský zákon nepřipouští, že by oprávněná osoba mohla používat k výkonu dílčích činností při testování a posuzování užitkovosti osoby bez odborné způsobilosti. Nelze souhlasit se stěžovatelem, že jako právnická osoba je oprávněn provádět jednotlivé činnosti jinými osobami bez omezení, neboť tento spor se nezakládá na soukromoprávní úpravě. Stěžovatel je oprávněn Ministerstvem zemědělství a testování a posuzování mléčné užitkovosti je tedy činnost veřejnoprávní povahy, pro kterou jsou stanoveny kvalifikační předpoklady. Stěžovatel jako oprávněná osoba nyní pouze nese následky svého nesprávného rozhodnutí používat při své činnosti laiky a nutno podotknout, že

způsobilými osobami fakticky disponoval, avšak nebyly nahlášeny ministerstvu; pokud by stěžovatel splnil svou ohlašovací povinnost, nedošlo by vůbec k tomuto sporu. Závěrem žalovaná zopakovala, že je jednoznačně nutné, aby veškeré činnosti spadající pod testování a posuzování v chovech a testačních zařízeních vykonávala oprávněná osoba výhradně prostřednictvím odborně způsobilých osob; jde o činnosti, které jsou oprávněné osobě svěřovány veřejnoprávní regulací do rukou odborně kvalifikovaných osob, a není možné k nim používat laiky. Dodržování systému testování a posuzování mléčné užitkovosti přispívá k důvěryhodnosti ČR jako respektovaného šlechtitele koz v rámci EU i třetích zemí.

[7] Nejvyšší správní soud zaslal vyjádření žalované k případné replice stěžovateli, avšak ten již nereagoval.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). V této souvislosti se zabýval úvahou, zda napadené rozhodnutí ředitelky žalované o námitkách podle § 25 odst. 6 plemenářského zákona je rozhodnutím způsobilým soudního přezkumu podle § 65 s. ř. s. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s městským soudem v tom, že se jedná o situaci, kdy napadeným rozhodnutím byly posouzeny námitky směřující nikoliv pouze proti protokolu o kontrole, ale proti opatření, jímž byla stěžovateli v rámci kontroly přímo uložena konkrétní povinnost (srov. rozsudky ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 As 13/2006 - 90, nebo ze dne 29. 5. 2014, č. j. 5 As 152/2012 - 43). Opatření žalovaného, resp. napadené rozhodnutí o námitkách, tedy závazně určilo stěžovateli povinnosti a je způsobilé porušit jeho veřejná subjektivní práva, proto spadá do soudního přezkumu podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Ostatně tuto úvahu odráží i výslovné znění § 25 odst. 6 plemenářského zákona, podle něhož je sice rozhodnutí o námitkách konečné, avšak tím není dotčeno právo kontrolované osoby uplatnit přezkoumání soudní cestou. Městský soud proto správně dovodil, že napadené rozhodnutí nemůže být z přezkumu ve správním soudnictví vyloučeno (odst. 22 až 26 napadeného rozsudku).

[10] Po posouzení obsahu kasační stížnosti však dospěl soud k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[11] Stěžovatel založil kasační stížnost na důvodu spočívajícím v nesprávném posouzení právní otázky městským soudem. Otázka, která je nadále mezi účastníky sporná, spočívá ve výkladu § 7 odst. 2 a § 30 odst. 2 plemenářského zákona. Konkrétně jde o to, zda z těchto ustanovení plyne povinnost tzv. oprávněné osoby provádět všechny činnosti v rámci testování a posuzování užitkovosti hospodářských zvířat (v

tomto případě mléčné užitkovosti koz) výhradně prostřednictvím odborně způsobilých osob, nebo zda dílčí činnosti mohou vykonávat i jiné osoby bez odborné způsobilosti.

[12] Podle § 7 odst. 2 plemenářského zákona *[t]estování a posuzování zajišťují v chovech nebo v testačních zařízeních oprávněné osoby, pokud k tomu mají zajištěny osoby odborně způsobilé podle § 30 a technické vybavení v rozsahu stanoveném vyhláškou.*

[13] Ustanovení § 30 odst. 2 téhož zákona pak stanoví, že *[o]soba uvedená v § 7 odst. 2 se považuje za odborně způsobilou, pokud dosáhla alespoň středního vzdělání s maturitní zkouškou v některém zemědělském oboru nebo v oboru se zaměřením na zemědělství anebo v oboru veterinářství a veterinární prevence; tuto skutečnost je povinná doložit vysvědčením o maturitní zkoušce, případně jiným dokladem o ukončení vzdělání, a podle § 30 odst. 4 tohoto zákona platí, že [o]soba uvedená v odstavci 2 nebo 3, která nedosáhla předepsaného středoškolského vzdělání, se považuje za osobu odborně způsobilou, pokud prokáže, že v příslušném oboru vykonávala praxi nejméně po dobu 5 let.*

[14] Konečně podle § 32 plemenářského zákona *[u]znaná chovatelská sdružení, chovatelské podniky prasat, oprávněné osoby, určená osoba a pověřená osoba jsou povinny nejpozději do 1 měsíce ohlásit ministerstvu veškeré změny skutečností uvedených v rozhodnutí o udělení souhlasu, o uznání chovatelského sdružení, o uznání osoby uvedené v § 6 odst. 1 jako chovatelského podniku prasat, v rozhodnutí o určení a v pověření osoby shromažďováním a zpracováváním údajů v informačním systému ústřední evidence anebo změny ve výkonu činnosti.*

[15] Městský soud dospěl při výkladu těchto ustanovení k závěru, že jednoznačně vyžadují, aby veškeré činnosti spadající pod testování a posuzování užitkovosti vykonávala oprávněná osoba prostřednictvím odborně způsobilých osob. Stěžovatel v rámci uplatněného důvodu kasační stížnosti formuloval vůči tomuto závěru tři dílčí námitky, a to jeho rozpor se zněním nařízení, rozpor s oprávněním právnické osoby používat k realizaci svých činností podřízené osoby, které nemusejí být odborně způsobilé, a konečně se stěžovatel vymezil vůči údajně obecnému kvalifikačnímu požadavku na odbornou způsobilost, který vyžaduje vzdělání v jakémkoliv zemědělském oboru.

[16] Pokud jde o první stěžovatelovu námitku, zabýval se soud otázkou, zda je přípustná (a contrario § 104 odst. 4 s. ř. s.), neboť jde o tvrzený důvod nezákonnosti, který stěžovatel neuplatnil v řízení před městským soudem, ač tak učinit mohl. Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že stěžovatel v námitkách proti opatření uvedl, že ve své činnosti postupuje zcela v souladu se šlechtitelským programem schváleným Ministerstvem zemědělství, včetně metod zjišťování mléčné užitkovosti dle pravidel Mezinárodního výboru pro kontrolu užitkovosti (ICAR), podle nichž údaje zjišťuje buď oprávněná osoba, nebo sám chovatel, na kterého nejsou kladeny žádné požadavky stran odborné způsobilosti. Tuto námitku však nijak nespojil s aplikací práva EU, resp. nařízení. V žalobě k městskému soudu pak již stěžovatel námitku odlišnými pravidly ICAR a pravidly plynoucími z práva EU (nařízení) neuplatnil vůbec. Za této situace se jedná o námitku, kterou stěžovatel nepoužil v řízení o žalobě, a neumožnil tak městskému soudu, aby na ni v napadeném rozsudku náležitě

reagoval. Na druhou stranu je podstatou stěžovatelovy námitky tvrzení, že správní orgán i městský soud aplikovaly na věc nesprávné právo, neboť měly použít ustanovení nařízení (čl. 25 a přílohu č. III), která stanoví jiná (mírnější) kritéria, pokud jde o kvalifikační předpoklady osob účastnících se testování užitkovosti koz, a uplatní se přednostně před vnitrostátním zákonem. Podle stávající judikatury je Nejvyšší správní soud povinen nad rámec námitek v kasační stížnosti zohlednit právo EU pouze tehdy, pokud by jeho porušení vedlo k vadám zmíněným v § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. nebo k jiným vadám, které je tento soud povinen zohlednit i v případě vnitrostátního práva (srov. rozsudek ze dne 18. 6. 2009, č. j. 8 As 33/2009-56 a Kühn, Z., Kocourek., T. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Wolters Kluwer 2019, str. 608, odst. 24, str. 1009, odst. 22). Aplikace nesprávného práva je jedním z důvodů, který by vedl k nezákonnosti napadeného rozsudku, proto se Nejvyšší správní soud zabýval tím, zda zde existuje právo EU, jehož nezohlednění by vedlo k porušení práv stěžovatele.

[17] Nejvyšší správní soud však dospěl k závěru, že taková situace v daném případě nenastala. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází správní soud při přezkumu správního rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu. V daném případě bylo napadené rozhodnutí o námitkách vydáno dne 18. 4. 2017. Nařízení, na které poukazuje stěžovatel, je však podle čl. 69 použitelné od 1. 11. 2018. V době rozhodování správního orgánu proto pravidla, na něž odkazuje stěžovatel, nebyla účinná. Na činnost stěžovatele dopadala v té době směrnice Rady č. 89/361/EHS ze dne 30. 5. 1989, o čistokrevných plemenných ovcích a kozách (dále jen „směrnice“), a na ni navazující rozhodnutí Komise č. 90/256/EHS ze dne 10. 5. 1990, o metodách pro kontrolu užitkovosti a stanovení genetické hodnoty čistokrevných plemenných ovcí a koz, která stanovila odlišná pravidla, resp. otázku odborné způsobilosti osob provádějících testování neupravila, a bylo proto na úvaze vnitrostátního zákonodárce, jaká pravidla, která by naplňovala účel sledovaný směrnicí, zvolí.

[18] Ve světle zbývajících dvou námitek stěžovatele pak Nejvyšší správní soud považuje výklad městského soudu za správný, a to jak při použití gramatické, tak teleologické metody výkladu. Ustanovení § 7 odst. 2 plemenářského zákona zcela jednoznačně stanoví, že oprávněná osoba provádí testování a posuzování v chovech a testačních zařízeních tehdy, pokud má k této činnosti zajištěny odborně způsobilé osoby. Toto ustanovení přitom odkazuje na § 30 zákona, který upravuje požadavky na odbornou způsobilost a jehož odstavec 2 zpětně odkazuje právě na § 7 odst. 2 zákona. Podle kasačního soudu toto ustanovení nedává prostor vykládat je způsobem předkládaným stěžovatelem, totiž že dílčí činnosti v rámci testování mohou vykonávat i osoby bez odborné způsobilosti, pokud je nad nimi zajištěn dohled tzv. odborných garantů, tj. osob odborně způsobilých v oblasti šlechtitelství podle § 30 odst. 1 plemenářského zákona (vysokoškolské vzdělání v oblasti zemědělství nebo veterinárního lékařství a hygieny anebo biologických věd). Lze souhlasit s městským soudem, že uvedená právní úprava vyžaduje, aby celý proces testování, tj. jeho jednotlivé úkony, vykonávaly odborně způsobilé osoby s kvalifikací podle § 30 odst. 2 plemenářského zákona. Není sporu o tom, že odebrání testovaných vzorků je činností spadající pod samotný proces testování a posuzování užitkovosti, což ostatně ani stěžovatel nezpochybňuje.

[19] Nejvyšší správní soud se rovněž ztotožňuje s argumentem městského soudu, že stěžovatel jakožto právnická osoba je jistě oprávněn ke své činnosti využívat fyzických osob dle svého vlastního uvážení, avšak pouze pokud právní úprava nestanoví pro výkon určitých specifických činností kvalifikační požadavek, který musí naplnit každá osoba, která je výkonem těchto činností pověřena. Takové požadavky nejsou podle Nejvyššího správního soudu v oblasti veřejného práva nijak neobvyklé a uplatní se právě tam, kde převládá veřejný zájem na odborné kvalitě, který vyžaduje, aby činnost, k níž disponuje právnická osoba veřejnoprávním oprávněním, jejím jménem a na její účet vykonávala vždy fyzická osoba odborně způsobilá (namátkou provozování zdravotnických zařízení, lékáren, autoškol atd.). Je pak primárně na zákonodárci, zda v konkrétním případě nalezne převahu tohoto veřejného zájmu a stanoví pro určité činnosti kvalifikační předpoklady. V daném případě to tedy znamená, že stěžovatel sice disponuje souhlasem Ministerstva zemědělství k provádění testování a posuzování užitečnosti, a je proto tzv. oprávněnou osobou; z toho však nelze dovodit, že oprávnění stěžovateli umožňuje využívat k testování osoby, které nesplňují odborné požadavky. Jak již městský soud správně uvedl, požadavek na odbornou způsobilost osob účastnících se procesu testování plyne i z jeho účelu, jímž je zajištění objektivních a nezkrivených dat dále využitelných pro šlechtění a plemenitbu domácích zvířat.

[20] Konečně stěžovatelova námitka, že požadavky na dosažené vzdělání podle § 30 odst. 2 plemenářského zákona jsou příliš obecné, neboť nevyžadují vzdělání přímo v oboru šlechtitelství či plemenitby a mívají se tak se sledovaným účelem, nemíří proti napadenému rozsudku městského soudu, ale spíše proti tomuto zákonnému ustanovení, které stěžovatel zjevně považuje za nerozumné. Nejvyšší správní soud naopak považuje požadovaný stupeň a obor vzdělání, který může být nahrazen pětiletou praxí v oboru zemědělství, za racionální a přiměřený (ostatně analogicky by pak musel stěžovatel považovat za neracionální a nepřiměřený i požadavek na tzv. odborné garanty, u nichž zákon rovněž pouze obecně vyžaduje vzdělání v oblasti zemědělství, nikoliv specializaci na šlechtitelství a plemenitbu). Ostatně otázkou přiměřenosti požadavku na odbornou způsobilost se podrobně zabýval již městský soud v napadeném rozsudku (odst. 41) a s jeho závěry se kasační soud plně ztotožňuje.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná a s ohledem na to ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[22] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl na základě § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalované, která byla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, pak soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu